

TEŞEKKÜR

Hep öyle geldi ki bana, Damladaki Okyanus varlık halinde dolaşıyordu dünyamızda. Vakti geldiğinde gerçekleşecek yeri ve ortaya çıkmasına vesile olacak kişileri arıyordu. Ne mutlu ve çok şükür ki bizleri buldu. Kendi adıma ömrümün talih kuşu, Allah'ın en büyük lütuflarından biri oldu bu.

Görünürde küçücük bir adımdı ve sandık ki başkasına yardım etmek üzere kurulduk. Aradan zaman geçtikçe, bilhassa geriye çekilip mola verdikçe fark ettik ki bize yardım etmek üzere gelmiş en çok. Biz başkalarına iyilik yaptık sanıyorken o bize bir yerden değil, binlerce yerden yardım etmiş meğer. Birbirinden güzel insanlarla bir araya getirdi bizi ve en güzel, en candan dostlukları bu vesileyle kurduk. Anbean bencilliğimizi törpülemeyi talim ettirdi, başkalarını düşünmeyi öne geçirdi, ehlileştirdi halimizi. Ufkumuzu açtı, hem kendi yaşamımızı hem başkalarının yaşamını güzelleştirecek nice ilhamlar verdi, cesareti öğretti, birlik olmanın büyümlü gücünü gösterdi. Onunla hiç aklımızda olmayan deneyimler yaşadık ve hayatlarımız bir daha eskisi gibi olmadı.

Bu yüzden başından sonuna dek bu oluşumun içinde olan, inanan ve bizlerle birlikte yol alan, sosyal medya hesaplarında, bloglarında bu oluşumu paylaşan, logomuzu tasarla-

yan, şarkımızı hazırlayan, iyilik maddelerine katkıda bulunan, iyilik kartlarını hazırlayan, basan, yayan, yol gösteren, yol açan ince fikirler veren, ben de varım diyen, iyilik maddelerini canla başla uygulamaya koyulan, yorumlarıyla, mesajlarıyla bize destek olan, kitaplaşması fikrini veren, kısaca Damladaki Okyanus'a temas etmiş olan tüm gönül dostlarımıza buradan bir kez daha en candan teşekkürlerimi iletiyorum. İsimlerini tek tek sayamayacağım kadar çok olan bu dostlar, dilerim burayı okurlar ve direkt üzerlerine alınırlar.

Ayrıca Damladaki Okyanus'un her haliyle içime sinen ve görsel bir şölen haline dönüşen harika bir kitap olmasında çok büyük emekleri olan isimlere teşekkür etmek istiyorum. Kapakta kullanmak üzere ebrularından birini rica ettiğimizde onlarca eseriyle karşılık veren pek değerli Hikmet Barutçugil'e, başından beri bizlerle olan ve kapak tasarımını aşkla yapan Ravza Kızıltuğ'a, kitap içeriğinin derlenmesine katkı sağlayan tüm gönül dostlarına, bazen koşulları zorlayan taleplerimi dahi zarafetle karşılayan sevgili yayınevime, "Kerimlerle çalışmak kolaydır." ifadesinin canlı örneği olan Kerim Güç'e, hayalimdeki kitabı ortaya çıkarmamda büyük özen ve çaba gösteren sevgili Belgin Batum'a ve her adımda dikkatle çalışan, kitapta çokça emeği olan, kıymetli editörümüz Gülnar Mızrak'a sonsuz teşekkürler...

Bizlere değer verip bu kıymetli oluşumda bizi bir araya getiren Rabbe çimenlerin üstündeki çiy tanelerince sonsuz kez şükürler olsun.

Bu kitap, günlümde Damladaki Okyanus'a olan teşekkür duygusunun somutlaşmış bir hali gözümde. Teşekkür ederim Allah'ım, beni bu güzelim işte kullandığın ve bunca güzelle bir araya getirdiğin için...

*Mümine Yıldız
Muğla, Nisan 2021*

ÖNSÖZ

Damladaki Okyanus, Mevlânâ Celâleddîn-i Rûmî Hazretleri'nin “Sen okyanustaki bir damla değilsin, damladaki okyanus işte o sensin.” sözünden aldığı ilhamla yola çıkmış, iyiliği ve güzelliği hatırlatmaya, yaymaya ve bizzat uygulamaya dönük bir iyilik hareketidir.

Ümidimiz, dünya üzerinde kötücül hava akımına karşı duracak, dünyayı sarıp sarmalayarak pozitif havanın yayılmasına vesile olacak bir iyilik dalgası oluşturmaktır. Biliyoruz ki kötülükleri savmanın en iyi yolu, iyiliğe kuvvet vermek niyetiyle iyilikleri çoğaltmaktır. Bunun için de yapılan hiçbir iyi fiili küçümsemeden şuurlu, tamamen karşılıksız ve beklentisiz bir şekilde iyi ve güzel şeyler yapma ve bunu olabildiğince yayma gayretindeyiz. Öyle ki yoldan bir taş kaldırmayı da selam vermeyi de bir yetimi giydirmeyi ya da bir okulda kütüphane oluşturmayı da aynı şekilde önemli kabul ediyor, bunları hem bizzat uygulamak hem de teşvik etmek için elimizden geleni yapıyoruz.

Bir iyilikler listesi oluşturduk. “Neler yapabilirim?” diyenler için hazır bir liste. Mesela biz neler yapıyoruz? Unuttuğumuz veya önemsemediğimiz ama özümüzde, geleneğimizde, değerlerimizde zaten var olan iyilikleri, güzellikleri ve incelikleri anımsatan küçük kartlar tasar-

lıyoruz. Bunları ulaşabildiğimiz yerlere, kişilere dağıtıyoruz. Çok sevdiğimiz bir kitabı, içine yazdığımız küçük bir notla kafede, hastanede, durakta unutuyoruz. Ya da rdgmz, diktiğimiz, yaptığımız kalplerin içine bir iyilik notu yerleştirip öteye beriye bırakıyoruz. Evsizlere, sokak çocuklarına, mültecilere oyuncak, kitap, süt, bisküvi, sıcak tutacak giysi ve sıcak yemek dağıtmak, sokak hayvanlarına yiyecek ve mama bırakmak, bir ailenin kapısına erzak bırakıp kaçmak, komşuya sıcak bir kse çorba götürmek ya da en sevdiğimiz eşyayı birine vermek gibi maddelerimiz var. Yrekte inanıyoruz ki İstanbul'da bir gülümseme, Tokyo'da yahut Peru'da devasa bir iyilik fırtınasına dönüşebilir bu vesileyle...

Sosyal medyadan hem bildirimlerimizi yapıyor hem de iyilik hikyelerini paylaşıyoruz. İyiliklerin esasta gizli kalması makbul olsa da kötülüklerin bu kadar açıktan ve çekinmeden yapılageldiği şu zamanlarda, içimizde zaten var olan iyilik şuurunu yeniden ayağa kaldırmak için, haberdar olmayana da ilham olması bakımından kişilerin kimliklerini saklı tutarak, böylece kişiden ziyade hikyeye odaklanarak yapılanları paylaşıyoruz. Ve görüyoruz ki sahiden çok ilham verici hikyeler çıkıyor ortaya.

Örneğin; bazı gönüllülerimiz arabalarına kitap, oyuncak, bere, süt, bisküvi doldurup gün boyu sokakları dolaşarak oralarda yaşayan çocuklara bunları dağıtıyor. Genellikle itilip kakılan, hor görülen o çocuklar şaşırıyor ve mutlu oluyor. Bir gönüllümüz yaşlı bir teyzenin ağır poşetlerini taşıyor, onlarca dua alıyor, öteki arabayla eve dönerken mahalle yolundaki hanımı arabaya alıyor ve komşu olduklarını fark edip tanışıyorlar, bir diğerisi bahar çiçeklerinden bir demet alıp bir kafede tüm oturanlara dağıtıyor ve ortama çok pozitif bir hava yayılıyor, yüzler gülümsüyor.

Bu minicik hikâyelerin hem yapanların hem okuyanların hem iyiliğe maruz kalanların içinde iyileşmeye vesile olduğunu, okuyana hem ilham hem de iyilik yapabilme cesareti verdiğini, duydukça içimizdeki iyinin ümitlendiğini ve ayağa kalktığını, iyiliğin iyiliği tetiklediğini ve iyiliğe uğrayana da bir başkasına iyilik yapma isteği verdiğini biz-zat görüyor ve o halde devam etmeliyiz diyoruz.

İnandığımız şey, tıpkı yukarıda paylaştığımız sözdeki gibi:

Sen okyanusta basit bir damla değilsin dostum; böyle sığ, böyle aciz görme kendini. Sen içinde, sınırlarını bile bilmediğin, hareket etmedikçe de asla öğrenemeyeceğin, engin ve muazzam bir okyanus taşıyan damlasın. Çevir yüzünü çerden çöpten, çevir yüzünü musibetten. İyiliğe, güzelliğe, kalplerin irtibatıyla ortaya çıkacak asıl güce, muhabbete odaklan. İçinde saklı duran o sessiz ama derin okyanus, o aziz potansiyel, o aziz öz sen hareket etmedikçe çıkmayacak ortaya. Haydi az kımıl-da, az hareket et de damladaki okyanus çıksın ortaya. Haydi az gayret et de bir damla, bir damla daha derken damlalar dönüşsün okyanuslara!

2016 yılının ocak ayında Mümine Yıldız'ın blogunda başlayan Damladaki Okyanus hareketinin, anbean nasıl başladığına okuyucu da şahit kılmak adına o günlerde yazılanları kısaltarak ve düzenleyerek buraya da alıyoruz...

UMUT VAR! VALLAHİ VAR! ÜMİTVAR OLUN A DOSTLAR!

05.01.2016 - İskoçya

Kayıplar, ölümler, suda boğulan, bombalardan ölen, ağırlık yapmasın diye bir tutam örgüsü kesilip sahilde bırakılan çocuklar... Yaşayana ayrı, seyirci kalana ayrı zor zamanlar... Seyredenlerdenim... düşünüyorum... kalkıyorum... düşünüyorum... en son kaldıramıyorum kalbimi düştüğü yerden. O kadar ağırlaşıyor ki ruhum, daha önce başkalarına gayet de inançla sarfettiğim nice ümitli sözü ben mi söylemişim şaşıyorum. Gözlerim hep yaşlı, hep üzgünüm. Dünyanın havası ekstra ağır, kuzeyde kışlar zaten kapkaranlık. Aileden gelen sıkıntılı haberler, ülkeden gelenler, vesaireler derken kaptırmış gidiyorum karanlıklara...

İki sene önce çok sıkıntılı zamanlarda uğultularla birlikte ses kaybına uğrayan kulaklarım infilak noktasında yeniden. Üstüne on günü bulan seğirmenin ardından, giderek kasılıp kısılma evresine geçen gözlerim ekleniyor. Biliyorum aslında olup biteni, hepsi psikolojik. Sıkıntılarını duymak istemeyen kulaklar, acılarını görmek istemeyen gözler sebep buna. Üç maymunu oyna diyor açıkça bedenim bana... Ben kapatmayınca kendimi, beden fişini çekmeye girişiyor kendinin, zira kendini korumaya alıyor savunma

mekanizmasıyla. Doktora gidiyorum, depresyon diyor. Eh bunu ben de tahmin ediyorum.

Bu dönem bir şey oluyor. İskoçya'daki ilk komşularımızı ziyarete gidiyoruz, bayramlarını kutlamak için. Bu kez de geçen seneki gibi el emeği şeyler hediye ediyorum, Andrew Amca'ya bir atkı, hanımına bir şal, Janet Teyze'ye de bir başka şal. Zaten uzun zamandır bana iyi gelen şeylerin başında sevgiyle ve keyifle, sırf gönül hoşluğu için ördüğüm bu şeylerle uğraşmak geliyor. Hediyelerini alan komşularımız geçen seneden de sıcak davranıyor. Daha önce sadece tokalaştığımız komşular bu kez sımsıkı sarılıyorlar bize. Şaşıyorum, Andrew ilgili ama kendinden mesafeliydi hep, şimdiyse bizi ikişer üçer kez çekip sarılıyor hepimize. Andrew'un hanımı rahatsız, yataktan çıkamıyor, komşumuzken de sadece ambulansa binişini görürdük ancak. Hastaneden çıkmış birkaç gün önce kontrol ve tedavi için, herhalde göremeyiz diyorum ki bizi yanına çağırıyor. Sıkıntılı esasen, yüzünden anlaşılıyor ama buna rağmen geçen seneye nazaran çok daha güleç karşılıyor bizi.

Yalnız başına yaşayan Janet ise çok keyifli her zamanki gibi bizi gördüğü için. Telefonu arızalı, eşim Ali hemen görevlileri arıyor, sorunun kaynağı çözülüyor. Merdivenlerin başındaki koridorda bulunan ampule bir merdiven dayamış, Ali hemen soruyor "Ampul mü değişecek, bakayım mı?" diye, kibarlık yapıyor Janet ama Ali bir koşu hallediyor. Janet eskiden de yaşlı görünüyör artık, daha da yalnız, beli daha da bükülmüş... Demek o halde onca titrek merdivene çıkacak ve ampul değiştirecek, içim acıyor. Hoşbeş ile, yakında yine görüşmek dilekleriyle ayrılıyor.

O gün arabaya bindiğimiz an başlayan, bütün ailede gözle görülür bir hafiflik, ferahlık, huzur var. İçimde daha

önce maddesel hiçbir şeyde yaşamadığım muazzam bir haz. Dünya üzerinde şahidi olmadığım bir tatmin duygusu. Soruyorum eşime, o da aynı hissediyor. Öyle müşfik, öyle sevecen ki herkes. Çok etkiliyor beni bu durum. İçime dolan bu eşsiz huzur duygusunun tek bir sebebi var, biliyorum: Dünyalık hiç ama hiçbir şey beklemeden sadece muhabbet için, sadece gönülleri hoş etmek iyi bir şey yapma gayreti. Bu saf hal, Yaradan tarafından öylesine hoş karşılanıyor ki (bunu içimizde hissetmemizden, halimize yansımından anlamak mümkün) bu lezzeti yaşıyoruz. Birkaç kez ödüllendiriyor bizi vesselam.

Yaptığımız minicik bir şey biliyorum, hele bunca zalimliğin yanında deve de değil kulak, bir tüy bile değil. Ama maddesel boyutta küçük görünüyor yaptığımız! O minik sandığımız şeyin, perde arkasında bin zalimlikten daha büyük olmadığını kim söyleyebilir? Bu yüzden kıymetsiz addetmiyorum olanı. Şunu hissediyorum: Dünya karanlık günler yaşıyor, ayrılıklar, bölünmeler, ötekilemeler, en masum olanımızda bile çıkarlar had safhada... Elimden gelen uyduruk bir şal örmek ve onu hediye etmek olsa bile gayret etmem gerek. Ki örerken de çok güzeldi hislerim, sahiden muhabbet ve sevgiyle ördüm. Bu yüzden çok eminim; o uyduruk şala kalbimden sevginin, muhabbetin yüksek enerjisi geçti/geçiyor, aynı şekilde o insanların kalbine de.

Ayrışma adına insanın insana kırdırıldığı bu dünyada, esas duygu bunların hiçbiri değil! Zalimler, sesi çok çıkanlar, dünyanın tepesine oturmuş muktedirler bizi neye inandırmak isterlerse istesinler şimdi içinde olduğumuz bu kaos, bunca zulüm, bizi inandırmaya çalıştıkları bu dünya hakikat değil! Muhabbet, milyonlarca kez misliyle

güçlü onlardan... Zira kâinatın, insanın, tüm yaradılışın mayasında muhabbet var. Şimdilerde gözümüzde çok büyüttüğümüz, belki çok korktuğumuz ama bir gün çer çöp değerinde olduğunu anlayacağımız bunca gürültü, esasta muhabbetin gücünün yanında öyle küçük ki... İyinin tarafında kimin olduğunu düşünmek bile açıklamaya yetiyor durumu.

Janet Teyze'nin ve Andrew Amca'nın etkisi ne yazık ki diri tutmaya yetmiyor kalbimi. Bu arada İskoçya'ya gelen Suriyeli mülteciler için yardım kampanyası var. Onlar için de kısıtlı zamanda iki bere örebiliyorum ancak, bir yığın da giyilebilir, hatta hâlâ giydiğimiz kışlık bot, mont vs. topluyorum. Bu da iyi geliyor. Ama bunun da etkisi neredeyse ertesi gün geçiyor. Düşüyorum yeniden... Anneliğim, kendimliğim, eşliğim, evlatlığım ve kardeşliğim yerlerde sürünüyor.

İşte tam bu esnada bir dost, kendisine gelen bir mektubu gönderiyor bana. Bir süre önce yine blogdan ve Instagram hesaplarımdan duyurduğum, Malatya'daki bir öğretmenden kuracakları kütüphane için kitap isteği yazısı vardı. Oraya kitap gönderen bu güzel insan hiç beklemediği mektuplar almıştı teşekkür mahiyetinde ve bana da mektupların bir kısmının fotoğrafını göndererek şu notu yazmıştı: "Sevgili Mümine Hanım, müsterih olun. İyilik yapmaya, teşvik etmeye devam edin. Bunlar sizin sebep olduğunuz hayırlar, bugün beni ağılattılar."

Mektubun ilkinin okudum. Çok az bir kısmını, sizi karşıdaki etkiyi hissetme halinden mahrum etmemek için isim vermeden paylaşacağım. Zira kalpler alışverişte iken hiss ediyor belli ki... Maille gelen bir mektup olsa bile...

"Ben bir hikâyeseverim, siz bize hikâye gönderdiyseniz siz de bir hikâyeseversinizdir. Ben 'hikâyesever' cümlesini